

НАУМЯВАНЕ.

—

Всякий общежителенъ чловѣкъ си има правила-та на прѣживѣваніе-то, по които проважда живота си, има и убѣжденія-та си въ добро-то, които ставатъ явны отъ завѣщаніе-то му въ послѣдніи часъ отъ живота му. Чловѣкъ естествено ся стареа да остави подиръ смърть-тѣ си память безсмъртнѣ. Единъ оставя иманіе за да ся направятъ или содържаватъ церкви, другъ го завѣщава за учреждение на больницы (гошпитали), третій за други общеполезны заведенія. Завѣщано-то остава да ся извършва вече по смърть-тѣ на завѣщателя отъ опрѣдѣленно число лица, или отъ цѣло общество. Но понеже живуци въ подсълнечнѣхъ и при добро-то имъ желаніе естествено ся стремятъ повече-то за свое-то самосохраненіе и обеспеченіе, нежели за сохраненіе-то и обеспеченіе-то на ближніа, или на общинѣ-тѣ, въ коѣхто живѣхтъ, то много пѣти ся случи, чтото имоты, завѣщанны за нѣкое общественно благо, не принесохъ желаемѣ-тѣ ползѣ согласно съ прѣдначертаніе-то на завѣщатели-тѣ. По тѣхъ причинѣ мнозина, които иматъ произволеніе да завѣщажтъ по своѣ-тѣ смърть имота си въ ползѣ на отечество-то, като гледатъ такавѣ небрежность въ употребленіе-то на имоты-тѣ, завѣщаны отъ блаженнопочивши-тѣ лица, обладаватъ ся отъ неприятны прѣдчувствія, че и тѣхны-тѣ завѣщанія ще подпаднѣтъ въ такова небреженіе. Това прискѣрбно прѣдчувствіе наводи на нихъ крайне отчаяніе.

Мнозина отъ наши-тѣ однородцы оставихъ подиръ смърть-тѣ си значителны паряны количества за дѣла общеполезны и богоугодны на отечество-то имъ. Такыва сѣ приспомятны-тѣ покойницы: въ Одессѣ, В. Априловъ отъ Габрово, въ Москвѣ Н. Денгооглу отъ Софіѣ, въ Букурещѣ